

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/121/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2109215861
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2012:2109215861.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov senátu Mgr. Fedora Benku a Mgr. Jozefa Mačaja v právnej veci navrhovateľa: JUDr. Dušan Pohovej, správca konkurznej podstaty TAZ, a.s., v likvidácii, Coburgova 84, Trnava, IČO: 36 227 803, zastúpený: JUDr. Juraj Gajdošík, advokát, Košická 52, Bratislava, proti odporcovi: M. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, Y., za účasti vedľajšieho účastníka: Mgr. Ing. Pavol Korytár, správca úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, IČO: 00 009 199, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou: Mgr. Mária Hlavatá, Františkánska 22, Trnava, o zaplatenie 398,55 eur a príslušenstva, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 8C/78/2010 - 183 zo dňa 10. februára 2011, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu 398,55 eur a príslušenstvo zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že odporcom a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovení § 123, § 125 ods.1, § 132 ods. a § 663 Občianskeho zákonníka, ustanovením § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb.o konkurze a vyrovnaní v znení platnom a účinnom do 31.07.2000, ustanovením § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom a účinnom do 31.07.2000, ako aj ustanovením § 120 ods. 1 a 3 a § 153 O.s.p, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Dôvodom zamietnutia návrhu bola tá skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Žalobný nárok predstavoval dlžné nájomné za byt od novembra 2008 do marca 2009, kedy sporný byt užívali odporca s manželkou titulom spoločného nájmu. Navrhovateľ v prejednávanej veci nepreukázal, že v rozhodnom období bol úpadca TAZ, a.s., v likvidácii, IČO 36 227 803, so sídlom Coburgova 84, Trnava, vlastníkom sporného bytu, resp. že navrhovateľ bol osobou oprávnenou nakladať so sporným bytom. V posudzovanom prípade súd za základ svojho rozhodnutia mal predovšetkým zistenie, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 44Cbi/6/2007 bola žaloba navrhovateľa o vylúčenie sporného bytu z konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, IČO 00 009 199, so sídlom Paulínska 20, Trnava, rozsudkom tunajšieho súdu číslo konania 44Cbi/6/2007-653 zo dňa 26.3.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave číslo konania 21CoKR/4/2008-767 zo dňa 23.9.2008 a s dopĺňacím rozsudkom Krajského súdu v Trnave číslo konania 21CoKR/4/2008-915 zo dňa 29.10.2009 zamietnutá. V uvedenom konaní sa súd zaoberal predbežnou otázkou vlastníctva sporného bytu a konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ

napriek márnemu poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku v konaní nepredložil súdu a ani nenavrhol vykonať žiadne relevantné dôkazy na preukázanie jeho tvrdenia, že úpadcovi TAZ, a.s., v likvidácii, IČO 36 227 803, so sídlom Coburgova 84, Trnava, ku dňu vyhlásenia konkurzu na jeho majetok patrilo vlastnícke právo k spornému bytu, obsahom ktorého je právo vec užívať a požívať jej plody a úžitky, právo vecou disponovať a právo vec držať. Práve nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa na podaní návrhu mal vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým súd návrh zamietol, keďže nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že účastník nie je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti, o ktoré sa v konkrétnom konaní jedná. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd návrh navrhovateľa na zaplatenie nájomného za byt za neopodstatnený. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, avšak plne úspešným odporcom 1., 2. a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal, nakoľko náhradu trov konania výslovne nežiadali, i keď inak by im na ňu vzniklo právo.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že návrhu navrhovateľa bude vyhovené a odporcovi bude uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 398,55 eur a príslušenstvo. Uviedol, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a teda sú tu dané odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. d), písm. f), O. s. p.. Navrhovateľ sa návrhom domáhal zaplatenia pohľadávky 78,54 eur a prísl. proti odporcovi titulom nedoplatku na nájomnom za užívanie bytu za obdobie marca 2010, keď nájomný vzťah medzi účastníkmi konania, založený na základe dohody o odovzdaní a prevzatí bytu nebol doposiaľ spochybňovaný. Navrhovateľ, ktorý je správcom konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a. s., v likvidácii, IČO: 36 227 803, do súpisu majetku, patriaceho do podstaty, zaradil aj byt v užívaní odporcov. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku spochybnil aktívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa, pretože tomuto sa nepodarilo preukázať, že v predmetnom období bol vlastníkom predmetného bytu, resp. oprávnenou osobou, ktorá môže vykonávať vlastnícke práva k bytu. S uvedeným právnym názorom navrhovateľ nesúhlasí a považuje ho za nesprávny. V odvolaní ďalej uviedol, že v právoplatnom rozhodnutí Okresného súdu Trnava sp. zn. 44CbI/6/2007, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa na vylúčenie vecí patriacich do konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, nebola definitívne vyriešená otázka vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, pretože vo výroku tohto rozhodnutia súd autoritatívne určil len skutočnosť, že nevylučuje veci (aj predmetný byt) z konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, a nie skutočnosť, že vlastníkom predmetných nehnuteľností v predmetnom období bol niekto iný ako navrhovateľ. Odvolateľ taktiež nesúhlasil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, spočívajúcim v tvrdení, že navrhovateľovi sa nepodarilo preukázať, že v predmetnom období bol vlastníkom predmetného bytu, resp. oprávnenou osobou, ktorá môže vykonávať vlastnícke práva k bytu, a to s poukazom na ustanovenie § 14 písm. a) v spojení s ustanovením § 19 zákona č. 328/1991 Zb., keď uviedol, že podstatou oprávnenia v zmysle citovaných ustanovení je oprávnenie správcu vec držať, užívať a požívať jej plody a úžitky, a to bez ohľadu na to, či je úpadca vlastníkom predmetnej veci a to až do doby, pokiaľ nebude právoplatne rozhodnuté o vylúčení predmetnej veci z konkurznej podstaty úpadcu. V prípade súpisu majetku podstaty úpadcu TAZ, a. s., v likvidácii, nebolo ešte rozhodnuté o vylúčení veci zo súpisu podstaty, a teda v zmysle ustanovenia § 14 písm. a) oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, t. j. aj s predmetným bytom svedčí navrhovateľovi ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a. s., v likvidácii, IČO: 36 227 803. Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1CoKR/17/2009 zo dňa 29.01.2009 vyplýva, že práva a povinnosti spojené so súpisom majetku do konkurznej podstaty svedčia tomu správcovi konkurznej podstaty, ktorý majetok spísal ako prvý. Takýmto oprávneným správcom konkurznej podstaty je JUDr. Dušan Pohovej ako správca konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a. s., v likvidácii, ktorý majetok spísal ako prvý, a teda správca úpadcu TAZ, a. s., vôbec nemal právo zapísať do súpisu všeobecnej podstaty dotknuté nehnuteľnosti. Do marca 2009 bol vedený ako vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti navrhovateľ, ako to vyplýva aj z oznámenia Správy katastra Trnava zo dňa 06.07.2009. Na základe uvedeného je odvolateľ toho názoru, že odporcovia si nespĺnili svoju povinnosť, ktorá im vyplývala z nájomnej zmluvy a ustanovenia § 685 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď nezaplatili navrhovateľovi nájomné za uvedené obdobie.

K odvolaniu sa písomne vyjadril vedľajší účastník Mgr Ing. Pavol Korytár, správca úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, IČO: 00 009 199, ktorý poukázal na právny názor, podľa ktorého nie je možné vylúčiť vec zo súpisu z dôvodu, že tento je zapísaný v súpisoch podstaty viacerých úpadcov, čo nemá žiadnu oporu v platných právnych predpisoch. V roku 2008 správca posúdil, že majetok patrí úpadcovi len na základe zápisov o vlastníctve práva úpadcu na príslušných listoch vlastníctva bez ďalšieho posúdenia listín, na základe ktorých došlo k prevodu dotknutého majetku. Správca argumentuje zápsimi na LV, pričom tieto zakladajú len vyvrátenú domnienku vlastníckeho práva. V súčasnosti dotknuté nehnuteľnosti nie sú zapísané ako vlastníctvo úpadcu na príslušných listoch vlastníctva a taktiež bolo právoplatne rozhodnuté, že správca nemá právo požadovať vylúčenie dotknutého majetku zo súpisu všeobecnej podstaty Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, pretože úpadca nebol nikdy vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Z uvedeného vyplýva, že správca v rozpore so zákonnou zásadou vynakladania odbornej starostlivosti vykonal nesprávne posúdenie k rozsahom majetku, podliehajúceho konkurzu, vyhláseného na majetok úpadcu a tohto posúdenia sa nesprávne pridržiava do súčasnosti. Správca rovnako odmieta akceptovať závery právoplatných rozhodnutí príslušných súdov, ako aj príslušnej prokuratúry, z obsahu ktorých jednoznačne vyplýva záver, že vlastníkom dotknutých nehnuteľností nebol a nie je úpadca, pretože dotknuté nehnuteľnosti neboli predmetom privatizácie, a teda majetok patrí Trnavským automobilovým závodom, štátny podnik. Právny názor o aplikovaní zásady priority v prípade kolízie zápisov identického majetku do viacerých konkurzných podstat vychádza z rozsudku najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. 29Cdo/249/2008. Uvedený právny názor nemá však žiadnu oporu v platných právnych predpisoch Slovenskej republiky a správca, uvedený právny názor nesprávne aplikuje, pretože v súčasnosti už bolo právoplatne rozhodnuté o nedostatku vlastníckeho práva úpadcu k dotknutému majetku. Inštitút vylučovacej žaloby je svojou podstatou vlastníckou žalobou a žalobou určovacou a jej cieľom je chrániť vlastnícke právo. Je vlastníckou žalobou procesného charakteru, pretože nedodržanie podmienok, za ktorých sa uplatňuje, má za následok, že sa má za to, že vec bola do súpisu zaradená oprávnene a tretia osoba sa už nemôže dovoliavať, alebo domáhať svojho práva k nej. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie správcu o tom, že o otázke vlastníckeho práva nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté, nemá oporu v Právnom poriadku SR. Rozsudok najvyššieho súdu ČR sa vysporiadava iba s kolíznou situáciou medzi správcami, kedy absentuje súdne rozhodnutie, na základe ktorého by bolo možné ustáliť otázku vlastníckeho práva k spornému majetku. Je zrejmé, že rozsudkom Najvyšší súd ČR sa nepriznáva právo nakladať s majetkom správcovi, ktorý nebol úspešný v preukázaní vlastníckeho práva k majetku. V závere svojho odvolania uviedol, že nesúhlasí s tvrdením správcu, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a teda nie sú tu dané odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p..

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O. s. p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania, vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 8C/78/2010 bolo zaplatenie pohľadávky v sume 398,55 eur a príslušenstvo, ako dlžné nájomné za obdobie od novembra 2008 do marca 2009, ktorý byt bol zahrnutý do súpisu majetku úpadcu TAZ, a. s., v likvidácii, a týmto úkonom prešlo na navrhovateľa oprávneného nakladať s majetkom, zapísaným do podstaty. Rozsudkom napadnutým v odvolaní navrhovateľa súd prvého stupňa jeho návrh zamietol a predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti tohto rozsudku.

Odvolateľ v odvolaní odôvodnil v podstate tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O. s. p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.). Odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu, vyplývajúcejmu z ustanovenia § 132 O. s. p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými

dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatku, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanovení § 122 - 135 O. s. p.. Odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa, obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacia zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O. s. p.). Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania.

V zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (v súčasnosti zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii) základným podkladom pre speňaženie podstaty je súpis konkurznej podstaty, ktorý vykonáva správca konkurznej podstaty. Predmetom konkurzu sú veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok. V súpise musí byť zachytený celý rozsah konkurznej podstaty a správca do súpisu podstaty zahrnie aj všetky pochybné prípady spolu s poznámkou o dôvodoch pochybnosti. Správca do súpisu v zásade zahrnie každú vec a právo, o ktorých je presvedčený, že do podstaty patria. Správca konkurznej podstaty úpadcu zaradí do súpisu každú vec, o ktorej je presvedčený, že patrí alebo môže patriť do podstaty. Nemá pritom povinnosť skúmať existenciu vlastníckeho práva úpadcu k zapisovaným veciam a vec do súpisu zaradí aj v prípade, ak má pochybnosti, či skutočne do podstaty patrí. Vtedy ju ale zapíše do podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo o iných dôvodoch, ktoré jej zaradenie do súpisu spochybňujú. Konkurzný súd posúdi dôvody spochybňujúce zaradenie veci do podstaty a buď vec z podstaty vyradí, alebo osobe, ktorá spochybňuje zaradenie veci do podstaty, uloží lehotu na podanie vylučovacej žaloby. Táto žaloba má procesnú povahu a nedodržanie stanovenej lehoty má za následok to, že vec sa považuje ako do súpisu oprávnene zahrnutá a dotknutá osoba sa už nemôže domáhať svojho práva k nej. Rovnaký záver je potrebné urobiť aj v prípade, ak osoba, ktorá sa cíti byť vlastníkom určitej veci, nenamieta jej zapísanie do konkurznej podstaty, nedovoľáva sa teda svojho vlastníckeho

práva k nej a nežiada ju ani vylúčiť z podstaty, alebo svoje námietky voči zaradeniu veci do podstaty vezme späť. Potom totiž platí, že do podstaty patria veci, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu. Súpis podstaty tvorí právny podklad pre speňaženie majetku patriaceho do podstaty, lebo speňažený môže byť len ten majetok, ktorý bol spísaný, pričom správca je oprávnený takto spísaný majetok speňažiť okrem prípadu, ak bol zo súpisu zákonným spôsobom vylúčený.

Keďže sa odvolací súd stotožnil nielen s výrokom, ale aj s odôvodnením napadnutého rozsudku na zdôraznenie jeho správnosti v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p., len ho dopĺňa reagovaním na odvolanie navrhovateľa.

Ustanovenie § 78 zák.č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii výslovne ustanovuje, že súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnené. V prípade určovacej žaloby podľa § 78 zák.č. 7/2005 Z.z., ide teda v rámci žalôb podľa § 80 písm. c/ O. s. p. o určovaciú žalobcu sui generis, kde naliehavý právny záujem je daný existujúcim konkurzným konaním a z neho vyplývajúcou požiadavkou rýchlosti a hospodárnosti konania v zmysle § 6 O. s. p., ktorej realizácia je zabezpečená tým, že sa v ňom rieši otázka vlastníctva. (I.ÚS 202/2011) . Správne súd prvého stupňa riešil ako predbežnú otázku konania, kto bol prenajímateľom resp. osobou oprávnenou disponovať s predmetným bytom v rozhodnom období. Navrhovateľ síce predložil list vlastníctva, v ktorom je zapísaný úpadca ako vlastník predmetného bytu, avšak dňa 26.3.2008 Okresný súd Trnava rozsudkom č.k. 44Cbi/6/2007-653 zamietol žalobu navrhovateľa o vylúčenie nehnuteľností (vrátane predmetného bytu) zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, IČO 00 009 199 a dňa 23.9.2008 Krajský súd v Trnave rozsudkom, č.k. 21CoKr/4/2008-767 potvrdil uvedený rozsudok Okresného súdu Trnava, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 20.11.2008. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 44 Cbi 6/2007-653 zo dňa 26.3.2008 vyplýva, že navrhovateľ neunesol dôkazne bremeno, nepreukázal právo, ktoré zapísanie majetku do súpisu vylučuje. Navrhovateľ nepreukázal existenciu platného právneho úkonu, ktorým došlo k nadobudnutiu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam na FNM a následne na navrhovateľa a preto súd návrh ako nedôvodný zamietol. V odôvodnení rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, č.k. 21 CoKr 4/2007 - 767 zo dňa 23.9.2008 sa okrem iného uvádza, že navrhovateľ na svoje tvrdenia nepredložil súdu a ani nenavrhol vykonať žiadne relevantné dôkazy a preto súd prvého stupňa správne konštatoval, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu. V danom prípade navrhovateľ jeho vlastnícke právo postupom podľa § 78 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevyvrátil a preto tu platí zákonná domnienka (aj keď nie je výslovne uvedená v ust. § 67 zák. č. 7/2005 Z.z.. účinného v čase vyhlásenia konkurzu), že sporné nehnuteľnosti boli do súpisu zapísané oprávnené, a teda ich vlastníkom bol úpadca, aj keby v konečnom dôsledku nebolo išlo o jeho majetok. V súvislosti s vyššie uvedeným, odvolací súd uvádza, že súhlasí s právnym názorom odvolateľa ohľadne aplikovania zásady priority v prípade kolízie zápisov identického majetku do viacerých konkurzných podstát tak, ako to uvádza aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. 29Cdo/249/2008, nakoľko v čase zapísania majetku do súpisu oboch konkurzných podstát zákon č. 328/1991 Zb. resp. zák. č. 7/2005 Z.z. tento duplicitný zápis nezakazoval tak, ako je to upravené v súčasnosti v zmysle ust. § 78 ods.9 zák.č. 7/2005 Z.z., avšak odvolateľ uvedený právny názor nesprávne aplikuje, pretože v súčasnosti už bolo rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 44Cbi/6/2007-653 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave ako odvolacieho súdu, č.k. 21CoKr/4/2008-767 právoplatne rozhodnuté o nedostatku vlastníckeho práva úpadcu k dotknutému majetku, čím zásada priority stratila opodstatnenie. Pokiaľ v rámci speňažovania podstaty správca takúto vec predá, nemôže sa tretia osoba úspešne domáhať určenia vlastníckeho práva, prípadne vydania veci, lebo v zmysle § 132 Občianskeho zákonníka, takéto nadobudnutie má právne účinky prevodu vlastníctva aj proti pôvodnému vlastníkovi (II.ÚS 263/2009). Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že byty, vrátane predmetného bytu, sú predmetom konkurzného konania, vyhláseného na majetok úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, IČO: 00 009 199 a iba správca uvedeného úpadcu, a teda nie navrhovateľ je oprávnený disponovať s uvedenými nehnuteľnosťami. Na základe uvedeného sa tak domnienka o vlastníctve, svedčiaca o osobe zapísanej na liste vlastníctva v rozhodnom čase považuje správne v zmysle ust. § 70 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. za vyvrátenú citovanými právoplatnými rozsudkami o zamietnutí vylúčenia nehnuteľnosti zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Keďže navrhovateľ nebol a ani nie je vlastníkom bytov, nemohol nájomcom týchto bytov voči navrhovateľovi vzniknúť nedoplatok

na nájomnom. Z tohto dôvodu nemôže byť navrhovateľ ani aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní a správne preto konštatoval súd prvého stupňa, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o aktívnej vecnej legitimácii v tomto konaní.

Vzhľadom na uvedené pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď tento správne rozhodol i o náhrade trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní plne procesne úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si žiadne neuplatnili a v odvolacom konaní im ani nevznikli.

Uvedené rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.